

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Ing. D. K.**, zastoupeného JUDr. Petrem Zajícem, advokátem se sídlem Krátká 1023, Frýdlant nad Ostravicí, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 83612/2013 ze dne 11. 7. 2013, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 83612/2013 ze dne 11. 7. 2013 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Zajíce, advokáta se sídlem Krátká 1023, Frýdlant nad Ostravicí.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „správní orgán I. stupně“) zn. MUFO 9183/2012/221.2 ze dne 23. 5. 2013, kterým byl žalobce uznán odpovědným za to, že 13. 5. 2012 jel bez povolení k vjezdu s motorovým vozidlem r. z. X v k. ú. Staré Hamry v lokalitě Podbělonky u odbočky na Lysou horu u přehradní nádrže Šance po komunikaci na pozemku parc. č. X, který je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa (dále jen „PUPFL“). Žalovaný tak dle správního orgánu I. stupně prováděl činnost v lese zakázanou dle ustanovení § 54 odst. 2 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“).

Žalobce v žalobě namítal, že

- 1) žalovaný se měl zabývat charakterem předmětné pozemní komunikace a nevycházet pouze z toho, že v katastru nemovitostí je označen za PUPFL; žalobce naproti tomu v řízení tvrdil, že se o PUPFL jednat nemůže;
- 2) lesní zákon není v poměru speciality k zákonu č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a proto se i na zpevněnou lesní cestu vztahuje posléze uvedeným zákonem upravené obecné užívání pozemních komunikací; k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 33 Odo 449/2005-167 ze dne 22. 2. 2006
- 3) žalovaný chybně posoudil výluku z definice PUPFLů, vyjádřenou v § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona slovy „s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací“, kdy žalovaný vztáhl tuto výjimku toliko k pozemkům nad horní hranicí dřevinné vegetace (holím); žalobce na podporu právního názoru, že uvedená výluka se vztahuje k vícero druhům pozemků, odkázal zprávu veřejného ochránce práv sp. zn. 512/2013/VOP ze dne 17. 5. 2013
- 4) žalovaný chybně posoudil skutek jako jiný správní delikt dle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona, ačkoli tento měl být správně posouzen jako přestupek dle § 53 odst. 1 písm. g) lesního zákona;
- 5) žalovaný se nezabýval naplněním materiálního znaku deliktu, tedy jeho společenskou škodlivostí, která dle žalobce nemůže být dána, je-li vytýkaným jednáním realizováno jeho právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 1. 11. 2013 navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K žalobním bodům uvedl, že výluka z PUPFLů, stanovená v § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona se týká holí, neboť je věcně nemožné, aby se týkala například drobných vodních ploch, pokud by se měla vztahovat i k jiným druhům pozemků v uvedeném ustanovení uvedeným. K poměru lesního zákona a zákona o pozemních komunikacích uvedl, že s účinností od 1. 7. 2011 je v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích doplněno ustanovení, že úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy nejsou dotčeny, přičemž poznámka pod čarou výslovně odkazuje na lesní zákon. Žalobcova komunikační potřeba není správními orgány popírána, ale vychází z toho, že je omezena veřejným zájmem na ochraně lesa.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Stěžejním sporem mezi účastníky je, zda předmětná cesta je či není PUPFlem; od tohoto prvotního žalobního bodu se odvíjejí žalobní body další.

Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud zjistil, že jeho úvahu o tom, že předmětná cesta PUPFlem je, představuje pasáž: *„Městský úřad z evidence katastru nemovitostí zjistil, že do lokality Podbělonky u odbočky na Lysou horu podél přehradní nádrže Šance vede zpevněná komunikace na pozemku parc. č. X v kat. území Staré Hamry 1, zapsaná na LV č. X se způsobem využití ostatní komunikace. Dle informace o způsobu ochrany nemovitostí se jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa.“*

Z obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného, vydaného na základě žalobcova odvolání, které je obsahově obdobné žalobě, soud zjistil, že jeho úvaha je ještě stručnější: *„Údaje o předmětném pozemku (cestě) byly převzaty z evidence katastru nemovitostí. O jejich správnosti krajský úřad nepochybuje.“*

Jediným argumentem pro závěr, že předmětný pozemek je PUPFlem, který lze z rozhodnutí správních orgánů vysledovat, tedy je, že tento způsob ochrany je u předmětného pozemku zapsán v katastru nemovitostí.

Jak v obdobné věci podepsaný krajský soud vyslovil v rozsudku č. j. 22 A 16/2013-47 ze dne 29. 1. 2015, takováto úvaha je vadná, a v jejím důsledku je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje vlastní posouzení správního orgánu, zda je předmětný pozemek je nebo není PUPFlem ve smyslu zákonných kritérií, obsažených v § 3 lesního zákona.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví, která dospěla k závěru, že při úvaze, zda konkrétní pozemek je či není PUPFlem, nemůže správní orgán vycházet pouze z formálního údaje zaznamenaného v katastru nemovitostí, naopak musí se zabývat faktickou povahou předmětného pozemku ke dni, který je rozhodný pro jeho rozhodování, zejm. zda takový pozemek k rozhodnému datu skutečně s lesem souvisel či sloužil lesnímu hospodářství (materiální kritérium) – srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 94/2008-44 ze dne 18.12.2009, publ. pod č. 2032/2010 Sb. r. NSS, dostupné on-line na portálu <http://sbirka.nssoud.cz/>.

Po materiální stránce se správní orgány faktickou povahou předmětné cesty nijak v napadených rozhodnutích nezabývaly – vycházely (podle obsahu rozhodnutí) jen z údajů katastru nemovitostí. Proto zatížily své rozhodnutí nepřezkoumatelností, pro kterou krajský soud bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, aniž by se mohl zabývat ostatními žalobními body, pro jejichž věcný přezkum je nezbytné řádně vyřešit rozhodující otázku – zda předmětná cesta PUPFlem je, či nikoli. V rámci posuzování povahy předmětné cesty se správní orgány vypořádají i s námitkou výluky dle § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, a pokud dospějí k závěru, že do této výluky předmětný pozemek nespadá, budou se zabývat vzájemným poměrem lesního zákona a zákona o pozemních komunikacích.

Případnými novými argumenty obsaženými ve vyjádření k žalobě se soud nemohl zabývat, neboť rozsah provedeného přezkumu musí nalézt odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je totiž třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Pakliže správní orgán vydá rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž z jeho odůvodnění nelze ničeho zjistit (obsah a důvody jeho vydání), je zcela opodstatněný názor, že je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba jej pro tuto vadu zrušit. Jedná se totiž o rozhodnutí, vůči kterému nejsou přípustné opravné prostředky – tj. o rozhodnutí konečné. Přezkum takového rozhodnutí činí soud skrze jeho odůvodnění a nikoliv podle obsahu správního spisu, neboť jen toto rozhodnutí je v soudním řízení přezkoumáváno a jen vůči takovému rozhodnutí lze směřovat výtky žalobce. Není-li však z tohoto rozhodnutí zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti za liché, mylné nebo vyvrácené, je daňovému subjektu de facto znemožněno, aby mohl vůči tomuto rozhodnutí uplatnit relevantní žalobní body. Pokud by za tohoto stavu správní soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal, nahrazoval by činnost správního orgánu a sám by zatížil své meritorní rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Nad rámec potřebného odůvodnění soud dodává, že v průběhu soudního řízení byla vyřešena Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku č. j. 5 As 62/2015-15 ze dne 3. 6. 2016, otázka vzájemného poměru skutkových postat přestupku dle § 53 odst. 1 písm. g) a jiného správního deliktu dle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona, kterážto otázka byla žalobcem v řízení před soudem rovněž vznesena, ale s ohledem na výše uvedené se jí soud pro posouzení zákonnosti žalobcovy věci nemohl zabývat.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování		
v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH /		
úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm.	
1) příprava a převzetí věci	d) vyhl. č. 177/1996	
2) sepis žaloby	Sb.	6 200 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů		
advokáta ve výši 300 Kč bez DPH /		
/ úkon při úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3	
vypočtených pod písm. α)	vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených		
pod písm.α) – β)		1 428 Kč
Celkem		11 228 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“)

k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. února 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu